

Hur kunde jag vara så dum!!!

Jag hade just sålt min **Jetta på 35 kvm vid Hälsingehöjden och flyttat min ansemliga hög av pinaler, rätt över Odengatan, för att landa nere i Birkastan. Där hade jag hittat en lägenhet som doftade av New York, med både tunnelbana och graffitikonst strax utanför fönstret. Här fanns gott om plats för samkväm och dessutom ett djupt badkar med lejonassar. Något jag efter många år med sk. "stockholmsdusch" hade satt som krav.**

Jag var lycklig, redo för nya kvarter och mycket nöjd med både försäljning och köp.

Högen med tillhörigheter stod dock mitt i lägenheten som en stor, eklektisk pyramid, och innehöll allt från farmors ärvda lampa till IKEAs soffa "Klippan". Mestadels innehöll den dock musikprylar. Syntar, stativ, högtalare, och allra mest, LP-skivor. Dessa huserade i ett eget specialinköpt skåp och innehöll ca 800, sparade och under tidiga år, mycket väl trakterade och tummade exemplar.

Eftersom jag nu på öret visste vad en kvadratmeter Stockholm kostade började jag dock fundera. Vad skulle få ta plats på dessa exklusiva tiljor? Var det verkligen rätt att detta schabrak till skåp (ca 3 kvm golvyta), som jag numera faktiskt mest öppnade på någon efterfest, när nostalgin tagit över, skulle stå här och damma? Och LP spelaren var ju också sönder...

Här måste tilläggas att det finns en oskriven regel och en inristad synd i, att som musiker ens tänka tanken att göra sig av med skivor! Det kan vara svårt för den nuvarande Spotifyskapta generationen att förstå, men skivor var något på varje önskelista och dessa var samlade

under många år och genom mången genomgång av läskbackar på St. Eriksgatans skivbutiker. Så tanken kom inte lätt till mig.

Till mitt försvar måste jag dock säga att det just vid sådana här tillfällen av "nystart" kan uppstå en viss grad av eufori!

Jag skyller på det, för jag sålde. ALLA skivorna. Jag sparade inte ens det tummade exet av Gyllene Tiders "Puls" där mitt tonårshjärta dunkat hårt efter de fagra pojkarerna på omslaget, eller Ella in Berlin som jag på ren tur inköpt när NK lades ner i Täby Centrum, och som sedan blivit nästan en signaturmelodi, eller någon av det stora antal ABBA-skivor som i bokstavsordning stod i leden. Skivor jag fått av pappa eller mamma under hela 70-talet. Nej då, med kasse efter kasse gick jag resolut till skivbörsen där de plockade godbitar och kasserade skräp. De resterade 80 tals klassikerna gick med bussfrakt till någon i Umeå. Så urbota dumt!!!

På dessa skivor, album, fanns minnen och låtar som aldrig når en Spotifylista. Det fanns texter utskrivna i konvolutet, jack, spillmärken och "sista låten"- låtar. D.v.s låtar som tar lite längre tid att älska, men som man sedan älskar desto mer, eftersom man fick tid att lära känna dem. Dessa låtar och dessa bilder saknar jag idag. Jag saknar att lära känna ena sidan på skivan extra väl, för att man inte orkade gå upp och vända, och att sen få upptäcka sida två, som en extra present, för att sedan lyssna sönder den med.

Visst kan jag köpa nya, men det är inte samma sak. Aldrig riktigt.

Karina Kampe,
Artist & Sångskrivare

ROXYS KULTURTIPS!

Välkomna till en ny utställning på GKF

**ElakForm, Carl-Oscar Karlsson
Experimentella Former i Trä
GKF, Wallérs Plats 5, Visby**

ELAKFORM startades 2009 och drivs av Carl-Oscar Karlsson, född 1982. Utställningen pågår till 14 september 2021.